

Список використаних джерел

1. Концепція державної системи професійної орієнтації населення. Схвалена Постановою Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2008 року, № 842 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/842-2008-p>
2. Положення про професійну орієнтацію молоді, яка навчається. Затверджено наказом Міносвіти, Мінпраці і Міністерства у справах молоді і спорту України 02.06.95 р. № 159 (30) 1526. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0198-95>
3. В.Т. Лозовецька. Професійна орієнтація молоді в умовах сучасного ринку праці: Монографія. Київ: 157 с., 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://lib.iitta.gov.ua>
4. Н.В. Розіна. Аспекти професійного самовизначення старшокласників (на основі соціологічного дослідження старшокласників): методичні рекомендації щодо проведення профорієнтаційної роботи в загальноосвітніх навчальних закладах. – Черкаси: Видавництво Черкаського обласного інституту педагогічних працівників Черкаської обласної ради, 2011. – 32с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://library.ippro.com.ua>
5. М.С. Янцур. Теоретико-методичні засади профорієнтаційної підготовки майбутніх учителів технологій/ М. С. Янцур. // Оновлення змісту, форм та методів навчання і виховання в закладах освіти. - 2012. - Вип. 5. - С. 15-26[Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ozfm_2012_5_6
6. Dětská univerzita při Technické univerzitě v Liberci [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://detskauniverzita.tul.cz>

В данном исследовании рассматривается проблема организации системы профессиональной ориентации учащейся молодежи на инженерные специальности в странах Центрально-Восточной Европы. Установлено, что проблема профессионального самоопределения школьников является одной из наиболее актуальных в системе образования стран Европейского Союза. Определено, что активными участниками продуктивной профориентационной работы являются университеты, в частности высшие технические школы. Суть их деятельности в данном направлении заключается в организации, учебно-методическом и материально-техническом обеспечении функционирования так называемых детских университетов. На основе анализа содержания учебных программ детского университета, что функционирует при Техническом университете г. Либерец (Чехия) установлены основные направления курсов подготовки, формы обучения, педагогические технологии.

Ключевые слова: детский университет, школьники, учебные программы, формы обучения, педагогические технологии.

The purpose of this scientific study is to examine the peculiarities of the organizational system of pupils' career guidance in engineering specialties in the Central and Eastern European countries. It has been determined that the problem of occupational self-determination of schoolchildren is one of the most important issues in the education system of the European Union. As it has been defined, universities are the active participants of productive occupational guidance, in particular, engineering colleges. The essence of their work in this area is the organizational, methodological and logistical support of the so-called "children's universities". According to the analysis of the curriculum contents of the children's university, functioning at the Technical University of Liberec, Czech Republic, the following directions of training courses have been established: physics, chemistry, mechanical engineering, programming, robotics, textile industry, mathematics, electrical engineering. With that, content and forms of learning are adapted to the students' age. Mainly through technology games young students acquire theoretical and practical skills, develop creative potential, critical thinking, autonomy, and responsibility. It has been determined that for young children educational programmes are aimed at the development of psychomotor, especially polytechnic skills. Older children are trained with programs aimed at acquiring and deepening knowledge in specific fields of science and technology. To conclude, children's universities as a part of European engineering colleges are among the most successful projects in education system. Due to their active performance, there has been an increased interest in technical sciences, and the growing motivation of pupils for higher engineering education, which is today competitive in the conditions of the modern labor market.

Key words: children's university, pupils, schoolchildren, curricula, forms of education, pedagogical technologies.

УДК 378.4.091(439)»1960»=161.2(045)

Кобаль Василь Іванович,

кандидат педагогічних наук, доцент,

Мукачівський державний університет, м. Мукачево

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ТА ВСТУПНОЇ КАМПАНІЙ В УНІВЕРСИТЕТАХ УГОРЩИНИ В 60-ТІ РР. ХХ СТ.

У статті зроблено аналіз особливостей управління вищими навчальними закладами в Угорщині в 60-ті роки ХХ ст. у взаємозв'язку з суспільно-політичним життям. Зазначено, що влада Угорщини після загострення суспільно-політичної ситуації в країнах Європи зробила перші кроки щодо децентралізації управління вищою освітою та вищими навчальними закладами, розширення автономії вузів та врахування думки студентів, хоча ідеологічна складова ще зберігалася. Окрему увагу надано висвітленню питань вступу до вузів, особливостей визначення кількості місць для вступу, проведення вступних екзаменів, пільгових категорій вступників тощо.

Ключові слова: університет, ректор, директор, факультет, кафедра, децентралізація, вступник, «умовний прийом».

Постановка проблеми. В сучасних умовах реформування системи вищої освіти та управління нею, євроінтеграції та глобалізації, актуалізації питань забезпечення якості вищої освіти, глибоке та всебічне вивчення історичного досвіду розвитку системи вищої, університетської освіти країн Євросоюзу, зокрема, Угорщини, є особливо актуальним, оскільки Угорщина досягла значних успіхів на шляху становлення та реформування університетської освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню питань історії європейських університетів, особливостей управління ними, проведення вступу присвячені праці Дж.П. Бріцці і Ж.Верже, Х. Де Ріддер-Сімоенс, Л.Сегі, І. Шінковіча, О.М.Зуєвої,

Е.А.Мішиної, Р.Л. Брахам (Randolph L. Braham), А.Геноз (Henoz Aural), З.Галаз (Halasz Zoltan) та ін. Дослідження відповідно до зазначеної теми у статті в Україні не проводилося.

Мета статті: озкрити особливості управління університетами та вступної кампанії у період 60-их років ХХ ст. в Угорщині, враховуючи особливості суспільно-політичної ситуації в країні.

Результати дослідження. Кожен університет та інститут у статусі університету в Угорщині в зазначений період очолював ректор (канцлер або президент). Коледжі та педагогічні навчальні заклади очолював директор (igazgató) [1]. Ректори та керівники здійснювали керівництво та контроль за діяльністю установ, а їх

інструкції та накази були обов'язковими для всіх адміністративних працівників, викладачів та студентів. Відповідно до принципу «єдиначальства», що застосовувався в управлінні будь-яким соціалістичним підприємством або установою, ректори та директори несли персональну відповідальність за виконання державних та партійних директив. Ректору та директору допомагали заступники ректора (rektorhelyettesek) та заступники директора (igazgatóhelyettesek), а також ради університетів коледжів, інститутів тощо (egyetemi, főiskolai, intézeti, stb. tanács). Інститути, у складі яких працювала лише одна школа (факультет), очолював декан (dékán). До 1962 року було зроблено виключення для медичних університетів, які включали лише одну школу (факультет), у Дебрецені та Печі, які відповідно до урядового указу № 65/1957 (X.24.) очолювали ректори [2].

Традиційно в університеті були декілька шкіл (факультетів), кожен з яких очолював декан, якому допомагали заступник або асистент (помічник) декана (dékánhelyettesek) та рада факультету (kari tanács). Деканат (dékáni hivatal) відповідав за прийом, реєстрацію студентів, управління академічними групами та ведення журналів, успішності та надання стипендій, а також за організацію харчування та проживання в гуртожитку.

Кожна школа (факультет) поділялася на кафедри (szakok; tanszékek), які були основними структурними одиницями, що відповідали за викладання, дослідження та науковий процес. Завідувач кафедри (tanszékvezetők) відповідав за виконання програм кафедри, навчального плану та професійного й ідеологічного розвитку членів кафедри. Як і у всіх угорських урядових організаціях, керівництво вищою освітою здійснювалося занадто централізовано. З урахуванням світових студентських заворушень, які охопили у 60-ті роки XX ст. студентство тодішніх соціалістичних країн (Польща, Чехословаччина), уряд Угорщини прийняв деякі невеликі, але суттєві заходи, щоб зменшити жорсткість та централізацію в управлінні. Відповідно до плану дій, викладеного К. Полінським, заступником міністра культури, на загальнонаціональній конференції керівників університетів та коледжів, яка відбулася 17 вересня 1968 р. у Будапешті, Міністерство культури надалі обмежувало свої функції лише визначенням основних принципів освітньої політики і відмовляється від видання в подальшому детальних і всебічних директив, як це було в минулому.

Однак, Міністерство залишало за собою право визначати зміст навчального плану підготовки фахівців (особливо ідеологічної підготовки), рівень базової та спеціальної підготовки, максимальну кількість лекцій на тиждень для викладача та вимоги до екзаменів. Передбачалося також, що у межах загальної структури управління університетами та коледжами, керівні органи (ректори, декани, ради) будуть мати можливість більш вільно та гнучко визначати форми і методи навчання, контролю, враховуючи думки студентства. У цьому новому процесі прийняття рішень у вищих навчальних закладах також важлива роль відводилася членам «Комуністичного союзу молоді» та партійних організацій вищих навчальних закладів, що повинно було забезпечити відповідність певній партійній лінії стосовно питань освіти та студентства в цілому. Опублікування змісту реформ у вищій школі було заплановано на 2 січня 1969 року, а університети та коледжі повинні були внести зміни у свої Статuti до 30 червня 1969 року. Реформи повинні були вступити в силу 1 вересня 1969 року [3].

Отже, уже в 60-ті рр. XX ст. влада Угорщини, враховуючи суспільно-політичну ситуацію, почала звертати увагу на питання децентралізації в управлінні вищими навчальними закладами, надання більших автономних прав вузам та врахування думки студентства. Хоча при цьому і зберігалася ідеологічна складова, але у порівнянні з Україною, демократичні процеси та реформування в системі вищої освіти почалися набагато раніше.

Окремої уваги потребують питання щодо особливостей прийому студентів на навчання, проведення конкурсного відбору.

Вищі навчальні заклади приймали вступників у межах кількості місць, визначених Національним плановим бюро,

відповідно до економічних та культурних потреб країни. Теоретично, приймаючи заяви на прийом, враховувалися наступні чотири чинники: вміння, талант, успішність та вихованість. Але досить часто виникали конфлікти щодо об'єктивності визначення цих чинників при вступі.

Вступники, які бажали взяти участь у конкурсі на навчання за денною формою, повинні були бути не старше 35 років, мати необхідну освіту (у тому числі свідоцтво про закінчення загальноосвітньої школи або його еквівалент) та задовільний стан здоров'я. Вікове обмеження не діяло для вступників на вечірні або заочні форми навчання, курси, які щонайменше 1,5 року працювали на виробництві або в сільськогосподарському кооперативі. Військова служба прирівнювалась до роботи на виробництві. Вищі технічні школи та технікуми допускали до конкурсних відборів вступників, які мали кваліфікацію за певною спеціальністю та сертифікати кваліфікованих робітників (szakmunkás bizonyítvány) [4]. Студенти з іноземними дипломами про середню та вищу освіту допускалися до участі у конкурсі лише після визнання (легалізація, нострифікація) (honosítás) своїх дипломів.

Заяви на вступ до університету повинні були подаватися в середню школу заявника, якщо він був учнем або закінчив її впродовж 2 років та не працює; в іншому випадку заяви подавалися на ім'я роботодавця. Школа або роботодавець пересилала заяву разом з результатами навчання та рекомендацією. До заяви додавалися свідоцтво про середню освіту або її еквівалент, медична довідка, видана впродовж 30 днів, а у випадку подачі заяви на денну форму навчання - характеристика зі школи. Державні службовці та члени Збройних Сил додатково повинні були подавати погодження (рекомендацію) Міністра внутрішніх справ або оборони, відповідно. Заявник, який виконав усі вимоги, отримував підтвердження в письмовій формі та консультацію в екзаменаційній комісії не пізніше, ніж за 8 днів до початку екзаменів.

Вступні екзамени складалися з письмової, усної та, в деяких випадках, практичної частин. Програма вступних випробувань повинна була відповідати рівню програми загальноосвітньої школи, а перелік предметів та їх змістова характеристика, як правило, публікувалися в довідниках, виданих Міністерством культури. Наприклад, загальні вимоги до вступного іспиту, запропонованого в 1967 році за предметом та областю спеціалізації, наведені в Інформації про угорські вищі навчальні заклади (1967), видане Міністерством культури Угорщини, де в окремому розділі «Предмети і вимоги до вступних іспитів» подано загальні вимоги та вимоги до підготовки з окремих предметів, зокрема, угорська мова та література, сучасна мова та література, вивчення національних мов, латинська мова, психологія, історія, політична економіка, математика, фізика, технічні знання і вміння, хімія, біологія, географія, знання у сфері сільського господарства, рисунок, фізичне виховання, спів і музика [5, с. 173-198].

Звільненню від вступних екзаменів підлягали: перші 10 переможців Національного конкурсу учнів середніх шкіл (Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny), Конкурсу знавців математичних наук ім. Кюршака Йозефа (Kürschák József matematikai verseny) та Конкурсу юних фізиків ім. Еотвोша Лоранда (Eötvös Loránd fizikai verseny) [6].

Також звільнялися від вступних екзаменів переможці (перше та друге місце) телевізійної програми «Хто кращий ерудит?» (Ki miben tudos?). Скористатися однією з цих пільг можна було лише при умові, якщо заявник – переможець конкурсу або телепередачі – закінчив школу не більше, ніж 3 роки до дати вступу або виграв конкурс не більше, ніж 3 роки до цієї дати.

Вступні екзамени на денну форму навчання, як правило, проводилися в червні та липні, а для тих, хто вступав на вечірню форму та курси заочного навчання – з жовтня по січень. Письмові екзамени тривали як правило 2 години для кожного предмету; усні – приблизно півгодини.

Для своєчасного опрацювання заяв про прийом та оцінки, вивчення даних заявника школа чи інший заклад або установа повинні були кожен рік повинні були подавати заяву на певну

(необхідну) кількість екзаменаційних комісій (vizsgabizottságok), головною функцією яких була оцінка успішності та досягнень; і одну приймальну комісію (felvételi bizottság), завдання якої – прийняття остаточного рішення, оцінюючи ті ж компоненти у комплексі з іншими результатами.

Рівень підготовки вступника оцінювався за бальною системою від «0» до «5». «0» балів означало відмову у продовженні іспитів та у вступі в цілому. До складу підсумкової оцінки також входили оцінки, отримані в середній школі, бали, отримані при складанні екзаменів для отримання свідоцтва про середню освіту. При цьому визначалося чітке співвідношення між ними. Зарахування проходило за рейтингом, який вибудовувався за сумою всіх балів. Поза конкурсом зараховувалися діти «мучеників робітничого руху» та власників «Угорського ордену свободи» (Magyar Szabadság Érdemrend), ордену «Робітничо-селянська влада» (Munkás-Paraszt hatalomért). Пілги при вступі також надавалися дітям селян і робітників та колишнім членам збройних сил, які звільнилися з лав збройних сил не більше, ніж 2 роки до вступу, та вступникам, які працювали не менше 1 року на виробництві. Вступник, який не був зарахований, міг звернутися до голови установи та, якщо йому знову відмовлено, звернутися до Міністра, у підпорядкуванні якого знаходився університет.

Деякі вищі навчальні заклади використовували так званий «умовний прийом (умовний запис або попередній запис)» (feltételes felvétel or előfelvétel) для абітурієнтів, які отримали прохідні бали, але яких не можна було прийняти через заповнення всієї ліцензії. Такий «умовний прийом» давав право вступникам приймати участь у конкурсі наступного року при умові, якщо вони будуть тимчасово працювати на виробництві, та при цьому, вони вступали до університету вже із записом 2-річного трудового стажу роботи. Це є одним із позитивних прикладів мотивації з боку держави молодих людей до трудової діяльності, залучення їх до практичної, майбутньої фахової підготовки впродовж року, до корисної, цілеспрямованої життєдіяльності як для себе, так і для держави, суспільства. Умовно зараховані студенти повинні були відвідувати також короткі навчальні курси, організовані під егідою вечірніх факультетів або заочних курсів вищих навчальних закладів. Після цього вступник приймався на перший курс університету, звільняючись від другого вступного екзамену.

Для того, щоб допомогти студентам краще підготуватися до вступних випробувань, багато вищих навчальних закладів, у співпраці з відділами освіти народних рад, організовували спеціальні вечірні підготовчі курси. Ті, хто бажав вивчати більше одного предмету, починали навчатися в грудні та оплачували 450 форинтів, тоді як ті, хто бажав вивчати лише один предмет, починали навчатися в березні та оплачували 230 форинтів.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Отже, особливості управління вищими навчальними закладами в Угорщині в 60-ті роки XX ст. в цілому мали спільні риси з іншими європейськими країнами, але загострення суспільно-політичної ситуації в середині 60-их років сприяло початку реформ в системі управління вищою освітою та вищими навчальними закладами, а саме, щодо децентралізації в управлінні вищими навчальними закладами, надання більших автономних прав вузам та врахування думки студентства, що у нас в Україні, на жаль, розпочалося лише з 2014 року.

Аналіз особливостей процедури вступу до університетів та інших типів вищих навчальних закладів дав нам можливість зробити висновки про тісний зв'язок процесу визначення кількості місць для навчання з виробництвом, роботодавцями, адже вона (кількість) визначалася Національним плановим бюро; вступник, який закінчив школу більше, ніж 2 роки та/або працював заяву подавав роботодавцю, що також забезпечує зв'язок з ринком праці та дає певні гарантії щодо майбутнього працевлаштування. Цей аспект також є актуальним для нашої країни, адже відсутність тісного зв'язку з роботодавцями, відсутність перспективних статистичних даних щодо потреби у різних фахівцях, призводить до проблеми безробіття, неможливості працевлаштування за фахом тощо.

Заслугує також на увагу так званий «умовний прийом», що є актуальним для спеціальностей, на які є великий конкурс. Також використання такої процедури певним чином сприятиме підвищенню якості підготовки фахівців, адже у таких вступників високий рівень мотивації до навчання, свідомий вибір майбутньої спеціальності, що є важливим чинником успішного та якісного навчання. Цікавим для подальшого дослідження, на нашу думку, буде вивчення особливостей функціонування після Другої світової війни основних п'яти класичних університетів Угорщини.

Список використаних джерел

1. Список вищих навчальних закладів, що діють під юрисдикцією різних міністерств // Додаток до Указу № 22 від 1962 р. Президентської Ради Народної Республіки про установи вищої освіти. - Magyar Many, № 70, September 16, 1962. - P. 573-577.
2. Указ № 65/1957 (X.24.) - Magyar Koziony, № 114, October 24, 1957. - P. 748.
3. Népi Szabadság (Народна Свобода), Budapest, September 18, 1968; Magyar Nemzet (Угорська Нація), Budapest, October 23, 1968; Magyar Hirlap (Журнал Угорських новин), Budapest, October 30, 1968.
4. Decree № 3/1963. (V.19.) MM of the Minister of Culture Concerning Admissions to Institutions of Higher Learning). - Magyar nearly, № 34, May 19, 1963. -P. 227-230; Decree №. 3/1968. (V.26.) MM of the Minister of Culture Concerning Admissions to the Institutions of Higher Learning. - Magyar Közlöny, № 44, May 26, 1968. - P. 481-486.
5. Інформація про угорські вищі навчальні заклади (Tájékoztató a magyar felsőoktatási intézményekről) (1967) / ред. Д. Зігмонд. // Міністерство культури Угорщини. – Будапешт, 1967. – 210 с.
6. Указ № 3/1964. (VI.28.) Міністра культури Угорщини // Угорський бюлетень (Magyar Közlöny). - № 41. - 28 червня. - 1964. – С. 274-275.

В статье сделан анализ особенностей управления высшими учебными заведениями в Венгрии в 60-е годы XX в. во взаимосвязи с общественно-политической жизнью. Отмечено, что власти Венгрии после обострения общественно-политической ситуации в странах Европы сделали первые шаги по децентрализации управления высшим образованием и высшими учебными заведениями, расширение автономии вузов и учета мнения студентов, хотя идеологическая составляющая еще сохранялась. Отдельное внимание уделено освещению вопросов вступления в вузы, особенностей определения количества мест для поступления, проведения вступительных экзаменов, льготных категорий абитуриентов и тому подобное.

Ключевые слова: университет, ректор, директор, факультет, кафедра, децентрализация, поступающий, «условный прием».

The objective of the present article lies in revealing the peculiarities of university management and the admission campaign in the 60's of the twentieth century in Hungary, taking into account the peculiarities of the socio-political situation in the country. The author notes that the features of the management of higher education institutions in Hungary in the 60's of the twentieth century in general had common features to other European countries, but the aggravation of the socio-political situation in the mid-1960s contributed to the beginning of reforms in the system of higher education management and higher education institutions, namely, on decentralization in the management of higher education institutions, the provision of greater autonomous rights to universities, and taking into account the student's thoughts that we have in Ukraine, unfortunately, started only in 2014. But the authorities retained control over the ideological preparation of young socialist state. Analysis of the peculiarities of the procedure for admission to

universities and other types of higher education institutions made it possible to draw conclusions about the close connection between the process of determining the number of places for training with production and employers, since it (number) was determined by the National Planning Bureau; an apprentice who has graduated from the school for more than 2 years and / or worked for the application submitted to the employer, who also provides contact with the labor market and provides certain guarantees for future employment. This aspect is also relevant for our country, because the lack of close communication with employers, the lack of promising statistics on the needs of different specialists, leads to the problem of unemployment, the impossibility of employment in the profession, etc. Also to the so-called «conditional reception» deserves attention, which is relevant for the specialties for which there is a great competition. Also the use of such a procedure will in some way contribute to improving the quality of the training of specialists, since such entrants have a high level of motivation to study, a conscious choice of future specialty, which is an important factor in successful and high-quality education.

Key words: university, rector, director, faculty, department, decentralization, entrant, «conditional reception».

УДК 378:006.44:006.34(94)

Кобюк Юлія Миколаївна,
аспірант,

Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих НАПН України, м. Київ

АВСТРАЛІЙСЬКА СИСТЕМА КВАЛІФІКАЦІЙ В ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ

У статті висвітлено стратегічні програми розвитку професійної освіти в Австралії. Описано структуру стандартів вищої освіти України та охарактеризовано її компоненти. Здійснено дослідження особливостей професійних стандартів та проаналізований їх вплив на процес підвищення якості освіти. Перелічено державні організації, що займаються створенням професійних стандартів в Австралії. Досліджено стратегічні програми розвитку професійної освіти в Австралії. З'ясовано складові Системи національної професійної підготовки майбутніх вчителів початкових класів. Визначено місце Австралійської системи кваліфікацій в структурі стандартів професійної підготовки майбутніх вчителів початкових класів в Австралії. Описані переваги Австралійської системи кваліфікацій для підвищення якості освіти.

Ключові слова: професійна підготовка, професійні стандарти, якість освіти, кваліфікація, кваліфікаційні рівні, система кваліфікацій, австралійська система кваліфікацій.

Постановка проблеми. Професійна підготовка висококваліфікованих педагогів відповідно до вимог сучасного суспільства, формування ключових компетентностей фахівців, а також необхідність впровадження в практику нових ефективних методів і прийомів професійного навчання визначають актуалізацію проблеми значущості людського потенціалу в вирішенні соціально-економічних потреб суспільства.

Використання професійних стандартів є рушієм розвитку і успішного функціонування сфери освіти. Професійні стандарти використовуються для розроблення освітніх стандартів підготовки кваліфікованих вчителів початкових класів; розроблення програм професійної підготовки, методів оцінки, сертифікації та акредитації, що відповідають потребам економіки; забезпечення зв'язку освітніх програм різного рівня; побудови ефективної і гнучкої системи освіти, що здатна швидко і адекватно реагувати на зміни в соціально-економічній сфері [7].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження у цьому напрямі свідчать, що провідні країни світу здійснюють цілеспрямовану і послідовну роботу щодо формування цілісного забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку. На думку Л. Короткова, Г. Лук'яненко, Л. Лук'янової та ін. в основі такого процесу лежить механізм створення та впровадження освітніх стандартів для підготовки висококваліфікованих фахівців, що сприятиме задоволенню соціально-економічних потреб суспільства [3].

Аналіз психолого-педагогічної літератури засвідчив, що проблема розвитку професійних стандартів в Україні та провідних країнах світу були предметом наукового пошуку українських дослідників (В. Андрущенко, Н. Абашкіна, Н. Авшенюк, І. Бех, Н. Бідюк, О. Коваленко, Т. Козак, М. Кольчугіна, І. Зязюн, М. Лещенко, Н. Ничкало, Л. Пуховська, А. Сбруєва, Є. Соколов, А. Турчин та ін.). Фундаментальними дослідженнями в галузі розробки професійних стандартів стали наукові доробки М. Торнтон (M. Thornton), Б. Бірел (B. Birel), Д. Едвардс (D. Edwards), П. Міллер (P. Miller), Л. Бреді (L. Bredi), С. Каррінгтон (S. Carrington), М. Клейн (M. Klein), Х. Коннел (H. Connel), Дж. Лейн (J. Lane), Т. Ловат (T. Lovat), К. Роу (K. Rowe), Дж. Сакс (J. Sachs), Ч. Сім (Ch. Sime), М. Скілбект (M. Skilbekt). Водночас проблема аналізу професійних стандартів

підготовки майбутніх вчителів початкових класів в Австралії потребує подальшого вивчення з метою використання отриманого досвіду в Україні.

Мета статті полягає у окресленні вимог до професійної підготовки майбутніх вчителів початкових класів згідно з Австралійською системою кваліфікацій (АСК).

Результати дослідження. Досліджуючи досвід Австралії щодо змісту та структури національних стандартів, які стосуються підготовки вчителів початкових класів, необхідно зазначити, що ця країна має тривалу історію становлення професійних стандартів. Ідея розроблення та їх практичне використання було розпочато у 1990-х роках. Підґрунтям став процес формування національної системи професійної підготовки, що передбачало використання єдиних для усіх регіонів принципів, підходів та інструментів функціонування і розвитку професійної освіти. Створення професійних стандартів є одним із завдань роботи таких організацій як: Рада міністрів (Ministerial Council), Національна рада якості (National Quality Council), Національний координаційний комітет з реалізації проектів (National Project Steering Committee), Рада галузевих кваліфікацій (Industry Skills Council), Регіональні організації управління професійною освітою і підготовкою (State Training Authority) [8].

Урядом Австралії вже реалізовано кілька стратегічних програм розвитку професійної освіти. За результатами функціонування цих програм була сформована Система національної професійної підготовки (National training framework), в основу якої покладено три складові: Австралійська система кваліфікацій (Australian qualifications framework), Австралійська система якості навчання (Australian quality training framework), Професійні стандарти (Training packages). Ці державні документи мають на меті забезпечити високу якість професійної освіти по всій країні при збереженні самобутності, індивідуальності та самостійності її регіонів у питаннях освіти [8].

В умовах зростаючої мобільності та прискоренні темпів розвитку світової економіки і ринку праці спостерігається старіння одних професій і спеціальностей та виникнення нових. Взаємне визнання кваліфікацій дасть змогу ефективніше вирішувати економічні та соціальні завдання. Сучасні науковці вбачають вирішення цієї проблеми у розробці систем кваліфікацій